

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ, ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΟΥ

Ημέρα Πανηγύρεως 7 Αυγούστου

ΜΙΚΡΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ἰστῶμεν στίχους δ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Πελοποννήσου οἱ παῖδες δεῦτε συνδράμωμεν, καὶ ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, συνδοξάσωμεν πάντες, τὸν νέον Θεοδόσιον καὶ αὐτῷ, ἐκβοήσωμεν λέγοντες· μὴ διαλλίτης πρεσβεῦειν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν οἰκείων θεραπόντων σου.

Ἐπὶ τῇ θείᾳ σου μνήμῃ νῦν Θεοδόσιε, τὰ τῆς Πελοποννήσου, καὶ Ἀθηναίων συγχαίρει, συστήματα τρισμάκαρ τῶν εὐσεβῶν, φιλεόρτων ἐν πνεύματι, τὰ μὲν ὡς γνήσιον γόνον ἔχοντα σέ, τὰ δὲ ὡς καύχημα ἀσκήσεως.

Ὁ θαυμαστὸς ἐν Ὁσίοις ἡμᾶς καὶ ἔνδοξος, σήμερον συγκαλεῖται, τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, τελέσαι ἐτησίως· διὸ καὶ ἡμεῖς, συνελθόντες τιμήσωμεν, ὡς ἐραστὴν τοῦ Κυρίου καὶ ὡς φρουρόν, ἡμῶν πάντοτε καὶ πρόμαχον.

Ἐπὶ τῇ θείᾳ προνοίᾳ θεοπόθητος, στοιχειωθεὶς ἀνῆλθεν, εἰς αἰθέριον ὕψος, διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ὑψηλῶν, ἀρετῶν ὁ θαυμάσιος, καὶ ἱκετεῦει γνησίως ὑπὲρ ἡμῶν, σὺν Ἀγγέλοις πρὸς τὸν Κύριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Δεῦτε Ναυπλιέων τὰ πλήθη, συνδράμωμεν ἐπὶ τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ πολιοῦχου πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου, καὶ ἐπὶ τῇ ἐτησίῳ μνήμῃ αὐτοῦ, δοξάσωμεν τὸν ἐν Ἁγίοις ἐπαναπαυόμενον Θεόν, αἰτούμενοι δωρηθῆναι ἡμῖν, τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ θεασώμεθα τὴν δόξαν τῆς Μεταμορφώσεως αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός, φωτὶ προσλάβωμεν φῶς, καὶ μετάρσιοι γενόμενοι τῷ πνεύματι, Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνήσωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχον.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Χαίροις τὸ ἱερόν, τῶν Ἀθηναίων κλέος, καὶ χαίροις τῶν Ἀργείων, φρουρὸς καὶ ἀντιλήπτωρ, τρισμάκαρ Θεοδόσιε.

Στ.: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Μὴ λίπης ἐκτενῶς, πρεσβεύειν τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ τῶν ἐκτελοῦντων, πιστῶς σὺν θείαν μνήμην, ὧ νέε Θεοδόσιε.

Στ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον· ἐν ταῖς ἐντολαῖς Αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Ἄξιον σὲ τιμᾶν, καὶ σὲ δοξάζειν ἅμα, τὸν λίαν τιμηθέντα, καὶ μάλα δοξασθέντα, παρὰ Θεοῦ τρισόλβιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπέρθειε Τριάς, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, λιταῖς τῆς Θεοτόκου, νῦν καὶ τοῦ Ὁσίου, οἰκτείρησον τοὺς δούλους Σου.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς δόσιν θεόδεκτον τὴν καθαρὰν σου ζωὴν, Θεῷ καθιέρωσας τῶν ἰαμάτων πηγὴν, τὸν τάφον σου δείξαντι, σὺ γὰρ διὰ ἐγκρατείας, καθαρθεὶς τῶν προσύλων, ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, δι' ἀσκήσεως πόνων διὸ σὲ Θεοδόσιε, ἐν ὕμνοις γεραίρομεν.

Δόξα. Ἔτερον.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Τὸν ὁμώνυμον, Θεοδοσίου, καὶ ὁμότροπον, ἀναδειχθέντα, τὸν ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις ἀναφανέντα, ἀστέρα τοῖς θαύμασιν ἄδυτον, θαυματουργὸν καὶ ἰαματικόν, νέον Θεοδόσιον, εὐσεβοφρόνως ὑμνήσωμεν λέγοντες· Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν.

Τῆς ἑορτῆς. Ἦχος βαρὺς.

Μεταμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστὲ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο. Λάμψον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, τὸ φῶς σου τὸ αἰδίον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Ἀπόλυσις.

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμακός, καὶ τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν

Ἰδιόμελα γ' τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'.

Πρὸ τοῦ σοῦ Σταυροῦ Κύριε, ὄρος οὐρανὸν ἐμιμεῖτο, νεφέλη ὡς σκηνὴ ἐφηπλοῦτο. Σοῦ μεταμορφουμένου, ὑπὸ Πατρὸς δὲ μαρτυρουμένου, παρῆν ὁ Πέτρος σὺν Ἰακώβῳ καὶ Ἰωάννῃ, ὡς μέλλοντες συνεῖναί σοι, καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς παραδόσεώς σου, ἵνα θεωρήσαντες τὰ θαυμάσιά σου, μὴ δειλιάσωσι τὰ παθήματά σου, ἃ προσκυνῆσαι ἡμᾶς, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, παραλαβὼν τοὺς Μαθητὰς εἰς ὄρος ὑψηλόν, μετεμορφώθης ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἀκτίσι δυνάμεως καταυγάζων αὐτούς, ἔνθεν φιλανθρωπία, ἐκεῖθεν ἐξουσία, δεῖξαι βουλόμενος τῆς Ἀναστάσεως τὴν λαμπρότητα, ἧς καὶ ἡμᾶς ὁ Θεός, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος.

Εἰς ὄρος ὑψηλὸν μεταμορφωθείς ὁ Σωτήρ, τοὺς κορυφαίους ἔχων τῶν Μαθητῶν, ἐνδόξως ἐξέλαμψας, δηλῶν, ὅτι οἱ τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν διαπρέψαντες, καὶ τῆς ἐνθέου δόξης ἀξιοθήσονται. Συλλαλοῦντες δὲ τῷ Χριστῷ, Μωϋσῆς καὶ Ἠλίας ἐδείκνυον, ὅτι ζώντων καὶ νεκρῶν κυριεύει, καὶ ὁ πάλαι διὰ νόμου, καὶ Προφητῶν λαλήσας ὑπῆρχε Θεός, ᾧ καὶ φωνὴ τοῦ Πατρὸς, ἐκ νεφέλης φωτεινῆς, ἐμαρτύρει λέγουσα· Αὐτοῦ ἀκούετε, τοῦ διὰ Σταυροῦ τόν, Ἄδην σκυλεύσαντος, καὶ νεκροῖς δωρουμένου, ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Καὶ τοῦ Ἁγίου, Στιχηρὰ Προσόμοια γ'.

Ἦχος β'. Ποίοις εὐφημιῶν.

Ποίοις, εὐφημιῶν στέμμασι, στεφανώσομεν τὸν θεοφόρον; Τοῦ Χριστοῦ τὸν φίλον τὸν γνήσιον, καὶ πιστὸν Κυρίου θεράποντα; Τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, τὸ μέγα τῶν θλιβομένων παραμύθιον, τῶν πάντων, τῶν Ναυπλιέων καταφύγιον, τῆς μετανοίας τὸν ὄρμον, τῆς Σιών τῆς ἄνω οἰκίτορα· τὸ τερπνὸν δι' οὗ κομιζόμεθα πλουσίως, τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις, ὕμνωδιῶν κάλλεσιν, ἐπαινέσωμεν τὸν θεοφόρον; Τὸ σεπτὸν Ἀθηνῶν βλάστημα, καὶ τερπνὸν Ἀργείων ἐντρύφημα, τὴν τῶν ἀσκητῶν θείαν κρηπίδα, τὴν στήλην, τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὑπέρλαμπρον, τὴν κρήνην, τῶν ἰαμάτων τὴν ἀένναον, τὸν παιδευτὴν τῶν ἀφρόνων, τὸν θερμὸν προστάτην ἡμῶν, τῶν αἰτουμένων ἐκτενωῶς δωρηθῆναι ἡμῖν, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ποίοις, μελωδιῶν ἄνθεσιν, ἀναδύσωμεν τὸν θεοφόρον; Τὸν τοῦ Θεοδοσίου ὁμότροπον, τὸν

Κοινοβιάρχου, νέον Θεοδοσίον, τὸν ὀφθέντα χρόνοις ἐν ἐσχάτοις, τὸν στύλον, τῆς καρτερίας τὸν ἀκλόνητον, τὸν πύργον, τῆς ἡσυχίας τὸν ἀσάλευτον, τὸν ποταμὸν τῶν θαυμάτων, τὸν βυθὸν τῆς χάριτος, δι' οὗ ἡμεῖς πρὸς ζωὴν παιδρῶς ὀδηγούμεθα, τὴν θείαν ὄντως καὶ ἄληκτον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τοῦ ἱαματικοῦ Θεοδοσίου ἡ ἐτήσιος πανήγυρις· δεῦτε οὖν φιλέορτοι, παιδρῶς ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ λέγοντες· χαίροις, ὃ τὰ σκιρτήματα τῆς σαρκὸς καταβαλὼν, διὰ τῆς ἀσκήσεως, τὴν ἀνδρείαν τοῦ πνεύματος σεαυτῷ περιθέμενος· χαίροις, ὃ θριαμβεύσας τῶν πονηρῶν δαιμόνων τοὺς δούλους, τῇ ἰσχύει τῇ δοθείσῃ σοι παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ· χαίροις, ὃ τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου τοῖς ἔργοις ἐφάμιλλος, καὶ συγκληρονόμος τῆς Βασιλείας Χριστοῦ· Ὅν καθικέτευε, θαυματουργέ Θεοδοσίε, λυτρωθῆναι ἡμᾶς ὀρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Προτυπῶν τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν, Χριστέ ὁ Θεός, τότε παραλαμβάνεις τοὺς τρεῖς σου μαθητάς, Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, ἐν τῷ Θαβῶρ ἀνελθών. Σοῦ δὲ Σωτήρ μεταμορφουμένου, τὸ Θαβώριον ὄρος φωτὶ ἐσκέπετο. Οἱ Μαθηταὶ σου Λόγε, ἔρριψαν ἑαυτοὺς ἐν τῷ ἐδάφει τῆς γῆς, μὴ φέροντες ὄραν, τὴν ἀθέατον μορφήν, Ἄγγελοι διηκόνουν φόβῳ καὶ τρόμῳ, οὐρανοὶ ἔφριξαν, γῆ ἐτρόμαξεν, ὀρῶντες ἐπὶ γῆς, τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Εἷσδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ' 1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ζ'.7)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ε' 15)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήγονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου·

ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· πορεύονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Λιτή. ᾠχος β'.

Ἐπέστη ἡ ἐτήσιος μνήμη σου, Θεοδόσιε Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, ὥσπερ φωσφόρος ἀστήρ, πάντων τὰς καρδίας καταγλαΐζουσα, καὶ χαρμονικῶς πρὸς αἶνον καὶ δόξαν Θεοῦ ἐγείρουσα, ὥπερ νῦν παρεστῶς ἐκδυσώπει ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ἐκ νεότητός σου φέρον τελειότητος φρόνημα, ὑπέδου σαυτὸν θεοφόρε τῷ ζυγῷ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν βίον ζηλώσας, τοῦ θείου Θεοδοσίου, τοῖς ἴσοις μέτροις τῆς ἀρετῆς ἐκείνου ἀφοσιώσας, καὶ τὴν σάρκα σκιρτῶσαν δουλώσας τῷ πνεύματι, τὸν τῆς ἀσκήσεως ἐξετέλεσας δρόμον· ἀλλ' ὦ μακαριώτατε Πάτερ, καὶ θαυματουργὲ Θεοδόσιε, τοῖς τιμῶσι τὴν μνήμην σου, αἴτησαι ἰλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

ᾠχος γ'.

Ἴσος ἔλαμψας ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ ὁμωνύμου σου Θεοδοσίου, ὡς τὴν ἰσάγγελον αὐτοῦ πολιτείαν ζηλώσας, ἴσῃν καὶ τὴν χάριν παρὰ Χριστῷ ἀπέληφας τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, καὶ ἐκδιώκειν τὰ πνεύματα, ἀλλὰ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, Πάτερ Θεοδόσιε, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ'.

Εὐφραίνεσθε πόλεις Ναύπλιον καὶ Ἄργος, πλουτίσασαι τοιοῦτον πολιοῦχον, καὶ πρέσβυν πρὸς Θεὸν ἀδιάλειπτον, Θεοδόσιον τὸν νέον· οὗτος γάρ, τῇ σοφίᾳ τοῦ Πνεύματος, καταγλαῖσθεις, πᾶσαν ἄρνησιν, τῇ ἐναρέτῳ αὐτοῦ πολιτεία ὑπερηκόντισεν· αὐτὸν καὶ ἡμεῖς μεσίτην προσάγοντες, αἰτοῦμεν, δυσωπεῖν τὸν Χριστόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Τὸν γνώφον τὸν νομικόν, ἡ φωτεινὴ τῆς Μεταμορφώσεως διεδέξατο νεφέλη, ἐν ἣ Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας γενόμενοι, καὶ τῆς ὑπερφώτου δόξης ἀξιοθέντες, Θεῷ ἔλεγον· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων.

Εἰς τὸν Στίχον. ᾠχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Μεταναστεύων ἐν ὄρεσιν ηὐχίσθης, φεύγων τὴν προσπάθειαν τῆς ματαιότητος, τῆς κοσμικῆς Πάτερ Ὅσιε, καὶ ἡσυχίας, μεταδιώκων τὴν ὠραιότητα· κάλλος γὰρ ἐπόθησας, μὴ μαραινόμενον,

τῶν ὀρεκτῶν τὸ ἀκρότατον, ὡς προμνηστεῦον, τὴν Βασιλείαν σου τὴν οὐράνιον, οὗ ὡς ἠράσθη καὶ ἐπέτυχες· ὁ τυγχάνει Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, Ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στ.: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Ὁμοιόησας Θεοδοσίῳ θείῳ, τὸν τρόπον κατάλληλον, ὡς ὁμωνύμησας, ἐνδεδειγμένος Θεοδόσιε, τῆς Βασιλείας, συγκληρονόμος Θεοῦ γεγένησαι, θέσει τε θεούμενος, φῶς ἐχρημάτισας, τῇ μετουσίᾳ τῆς χάριτος, τοῦ Παρακλήτου, καταλαμπρύνων πιστῶν συστήματα, καὶ ἐκκαθαίρων ἀρρώσθηματα, καὶ δοξάζων Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, Ὃν ἰκέτευε σῶσαι καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον· ἐν ταῖς ἐντολαῖς Αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Στάσσει Πάτερ τοῦ σώματος παννύχιος, πάθη καθυπέταξας τῷ νοερῷ τῆς ψυχῆς, ἀπαθείαις ταῖς πτέρυξιν, ὠραῖσμένος, χάριν ἐδέξω ἰᾶσθαι Ὅσιε, ἀνθρώπων ἐν πνεύματι τὰ ἀρρώσθηματα, καὶ ἀπελαύνειν τὰ πνεύματα, τῆς πονηρίας, καὶ διασώζειν τοὺς μετὰ πίστεως, προσερχομένους τῷ ναῷ σοφέ, καὶ τυχεῖν αἰτουμένους πρεσβείαις σου, ἐγκλημάτων τὴν λύσιν, καὶ ψυχῶν τὴν ἀποκάθαρσιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β´.

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τοῦ θεοφόρου καὶ ἱαματικοῦ Θεοδοσίου, ἡ ἐτήσιος πανήγυρις. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι φαιδρῶς ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ λέγοντες· χαίροις, ὁ τὰ σκιρτήματα τῆς σαρκὸς καταβαλὼν διὰ τῆς ἀσκήσεως, τὴν δὲ ἀνδρείαν τοῦ πνεύματος σεαυτῷ παραθέμενος· χαίροις, ὁ θριαμβεύσας τῶν πονηρῶν δαιμόνων τοὺς δόλους, τῇ ἰσχυρί τῃ δοθείσῃ σοι παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ· χαίροις, τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου τοῖς ἔργοις ἐφάμιλλος, καὶ συγκληρονόμος τῆς Βασιλείας Χριστοῦ· Ὃν ἰκέτευε, ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα Θεοδόσιε, λυτρωθῆναι ἡμᾶς ὀρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Πέτρῳ καὶ Ἰακώβῳ καί, Ἰωάννῃ, τοῖς προκρίτοις μαθηταῖς σου Κύριε, σήμερον ὑπέδειξας ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ, τὴν δόξαν τῆς θεϊκῆς σου μορφῆς· ἔβλεπον γὰρ τὰ ἱμάτιά σου, ἀστράψαντα ὡς τὸ φῶς καὶ τὸ πρόσωπόν σου ὑπὲρ τὸν ἥλιον καὶ μὴ φέροντες ὀρᾶν τὸ ἄστεκτον τῆς σῆς ἐλλάμπσεως, εἰς γῆν κατέπιπτον, μηδὲ ἄτενίσαι ἰσχύοντες. Φωνῆς γὰρ ἤκουον μαρτυρούσης ἄνωθεν· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ´. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς δόσιν θεόδεκτον τὴν καθαρὰν σου ζωὴν, Θεῷ καθιέρωσας τῶν ἱαμάτων πηγὴν, τὸν τάφον σου δείξαντι, σὺ γὰρ διὰ ἐγκρατείας, καθαρθεὶς τῶν προσύλων, ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, δι' ἀσκήσεως πόνων διὸ σὲ Θεοδόσιε, ἐν ὕμνοις γεραίρομεν.

Δόξα. Ἔτερον.

Ἦχος γ´. Θείας πίστεως.

Τὸν ὁμώνυμον, Θεοδοσίου, καὶ ὁμότροπον, ἀναδειχθέντα, τὸν ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις ἀναφανέντα, ἀστέρα τοῖς θαύμασιν ἄδυτον, θαυματουργὸν καὶ ἱαματικόν, νέον Θεοδόσιον, εὐσεβοφρόνως ὑμνήσωμεν λέγοντες· Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν

τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν.

Τῆς ἐορτῆς. Ἦχος βαρύς.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστὲ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδυναντο. Λάμπσον καὶ ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς, τὸ φῶς σου τὸ αἶδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Ἀπόλυσις.

ΟΡΘΟΣ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν,

Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὰς φροντίδας τοῦ βίου ἀπαρνησάμενος, καὶ Ἀγγέλων τὸν βίον ἀναλαβόμενος, ἐγκρατεία τὴν ψυχὴν κατελάμπρυνας, καὶ θαυμάτων ἐκ Θεοῦ χάριν ἐδέξω δαυιλῶς, Θεοδόσιε θεοφόρε, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων, τῶν εὐσεβῶς ἀνευφημούντων σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Ὁ ὁμότιμος Λόγος Πατρὶ καὶ Πνεύματι, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνεστράφη τοῖς ἐν γῆ καθάπερ γέγραπται, καὶ ἀνελθὼν ἐν τῷ Θαβώρ, σὺν προκρίτοις μαθηταῖς, ἐνδόξως μετεμορφώθη· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτοῦ τὴν θεῖαν, καὶ παναγίαν συγκατάβασιν.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνη σήμερον.

Τῷ φωτὶ λαμπόμενος, τῷ ἀπροσίτῳ, ὡς ἀστὴρ ἐξέλαμψας, ἐν τῇ πανσέπτῳ σου μνήμῃ, καταφωτίζων Θεοδόσιε, τοὺς ἀδιστάκτῳ ψυχῇ προσιόντας σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Ἐορτὴ ὑπέρλαμπρος, ἡ τοῦ Δεσπότη, ἦλθε δεῦτε ἅπαντες, ἐπὶ τῷ ὄρει νοερῶς, προκαθαρθέντες ἀνέλθωμεν, τῷ Θαβωρίῳ, Χριστὸν ἐποψώμενοι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον,

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τὴν τῶν θαυμάτων εἰληφὼς θεῖαν χάριν, παρὰ τοῦ πάντων χορηγοῦ καὶ Δεσπότη, πολλὰς ἰάσεις καθ' ἐκάστην ἐκτελεῖς, τῶν ἐν εὐσεβείᾳ ἐν τῷ ναῷ, προσφοιτώντων σοι, καὶ ἐπικαλουμένων σε μετὰ πίστεως μάκαρ· διὸ προσφόρως καλῆ, θαυματουργὸς καὶ ἱαματικὸς Ὅσιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Ὁ ἀνελθὼν σὺν Μαθηταῖς ἐν τῷ ὄρει, καὶ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς ἀπαστράψας, σὺν Μωϋσῇ Ἠλίας σοι παρίστανται· Νόμος καὶ Προφῆται γὰρ ὡς Θεῷ λειτουργοῦσιν, ᾧ καὶ τὴν Υἱότητα τὴν φυσικὴν ὁ Γεννήτωρ, ὁμολογῶν ἐκάλεσεν Υἱόν, ὃν ἀνυμνοῦμεν σὺν σοὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Εἶτα, οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Στ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον· ἐν ταῖς ἐντολαῖς Αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Εὐαγγέλιον, Ὅσιακόν.

Ὁ Ν' ψαλμός.

Δόξα: Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου...
Καὶ νῦν: Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'. Στ.: Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου · δι' ὃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου, τῶν δαιμόνων ὄλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ Τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐξήλωσας· παρρησίαν οὖν ἔχων πρὸς Κύριον, εἰρήνην αἰτήσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα, οἱ Κανόνες· ὁ α' τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Χριστοῦ ταῖς λαμπρότησι, καταυγαζόμενος Ὅσιε, τοὺς πίστει τὴν μνήμην σου πανηγυρίζοντας, καταλάμπρυνον, καὶ σκότους ἀμαρτίας, πρεσβείαις σου λύτρωσαι, σοφὲ Θεοδόσιε.

Ῥωννύμενος χάριτι, παντοδυνάμω τοῦ κτίσαντος, ἀνδρείαν ἀνέλαβες, γνώμην ἀοίδιμη, καὶ τὸν δράκοντα· τὸν σκολιὸν τὸν μέγαν, ποσὶ κατεπάτησας, καὶ κατηδάφισας.

Ἐψοῦσαν ταπεινώσιν, Πατὴρ ἡμῶν ἔσχηκας · δι' ὃ σοῦ δεόμεθα, θεράπευσον Ὅσιε, τὰς ἀσθενείας ἡμῶν καὶ τὰς ὀδύνας, πάσας ἐπικούφισον, τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη Θεόνυμφε, τὸν ἐν ὑψίστοις καθήμενον, ἀγκάλαις ἐβάστασας, σάρκα γενόμενον· σὺ γὰρ πέφηνας, ἐκ πάντων τῶν αἰώνων, δοχεῖον ἐπάξιον, τοῦ Παντοκράτορος.

Ὡδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ἀδύτους φωτὸς τῆ φωταυγεία, λαμπόμενος Πάτερ ἐμφανῶς, τοὺς σκότει τῶν κακώσεων, κεκαμωμένους λύτρωσαι, καὶ φωτισμὸν ἀνέσεως, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε δώρησαι.

Νοὸς καθαρότητι καὶ τρόπον, ἐφάμιλλος γέγονας σοφέ, θείω Θεοδοσίω σαφῶς, οἷα αὐτῷ ὁμόνυμος· ὅθεν καὶ χάριν εἴληφας, τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν.

Θλιβόμενος πάθεσι ποικίλοις, ἐν πίστει προστρέχομεν τῷ σῶ, τεμένει Θεοδόσιε, ἀγίαις μεσιτείαις σου, πάντας ἡμᾶς ἐπίσκεψαι, ἐκδυσωπῶν τὸν φιλόνητον.

Θεοτοκίον.

Ὁ Κτίσης Σὲ κλίμακα Παρθένε, καθάπερ προθέμενος βροτοῖς, ἐκ τῶν γῆινων θλίψεων, καὶ ἐκ φθορᾶς πρὸς ἄφθαρτον, ζωὴν τῆ μεσιτεία Σου, ἀναβιβάζει τοὺς ὑμνοῦντάς Σε.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν ὠραιότατον, Χριστὸν ἐπόθησας, καὶ τὰ τοῦ σώματος, πάθη ἐνέκρωσας, ἀγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς Θεοδόσιε βιοτεύσας· ὅθεν τὴν ἀγίαν σου, ἐορτάζομεν κοίμησιν, καὶ πιστῶς σοῦ δεόμεθα, Πάτερ τρισόλβιε, ἵνα πρεσβεύεις Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Θέλων ἐνδείξασθαι, Χριστὲ τὴν δόξαν Σου, καὶ τὴν συνάφειαν, πρὸς τὸν γεννήτορα, τρεῖς τῶν προκρίτων μαθητῶν, παρέλαβες καὶ τῷ ὄρει, τῷ Θαβῶρ φιλόνητο, σὺν αὐτοῖς ἀναβέβηκας, ἔνθα σοὶ παρέστησαν, Μωσῆς καὶ Ἡλίας τε, ἐνώπιον δι' αὐτῶν μετεμορφώθης, λάμπας τηλαυγέστερον.

Ἦδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Τοῦ σατὰν τὰς πανουργίας οὐδαμῶς ἐδειλίασας, ἐνοικοῦσαν ἔχων, χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, φθονερῶν δι' ἀνθρώπων τὴν κακόνοιαν, καθυπέμεινας, δυναμούμενος σθένει σοφῆ τῷ τοῦ Πνεύματος.

Ἰσχυσεν ὁ φθόνος πείσαι ἄνδρα ἀρετῇ διαπρέποντα, οἷος ἦτο ὁ σοφὸς Πέτρος καὶ ἀγιότατος, καὶ κατὰ νοῦν Πάτερ, ἄδικα ἐμελέτησεν, ἀλλ' ἡ θεία χάρις τούτων, πάντων δ' ἐρρύσατο.

Ἦφθης γὰρ ἐν τῷ ὄνειρῳ τῷ ῥηθέντι θεόφρονι, ἀρχιθύτῃ τότε ἐν Βασιλευσίῃ ὑπάρχοντι, καὶ προσεΐπας τούτῳ τοῦ παύσασθαι, τῆς κατὰ σοῦ ὀργῆς καὶ ἐξορίας πικρᾶς.
Θεοτοκίον.

Καταπλήττονται Ἀγγέλων στρατηγία πανύμνητε, ἀνυμολογοῦσαι, μέγεθος τῆς θείας λοχείας Σου, μεθ' ὧν δυσώπει Παρθένε, πάντας σώζεσθαι, τοὺς ἐν πίστει Σε, εἰλικρινεῖ μακαρίζοντας.

Ἦδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἐξέστη ὡς ἔπρεπεν ἐν τῇ παρουσίᾳ, ὁ ἀρχιερεὺς ὁ θεῖος, καὶ ἐπηρώτα, τί εἶ καὶ ὡς γέγονας, ὧδε μάκαρ, τί δὲ τὸ αἴτιον· δι' ὃ ἐγκαλεῖ με τὸν Σωτήρᾶ μου.

Γενόμενος ἔξυπνος ὁ θεῖος Πέτρος ἐσκέπτετο, πάντα τὰ ἐν ὑπνῷ αὐτῷ ὄφθέντα, ἐνθέως· ὅθεν γνοὺς μετενόησε, ἐφ' οἷς κατὰ νοῦν μακάριε, κατὰ σοῦ διαπράξας Θεοδόσιε.

Ὁμώνυμον ἔσχηκας ἐν οὐρανοῖς μακάριε, θεῖον Θεοδόσιον καὶ σύσκηνον, μεθ' οὗ δυσώπει, ὑπὲρ ἕκτενῶς, ἵνα πάντες λυτρωθῶμεν πειρασμῶν, ἀδίκου ἀλάστορος, καὶ δεινοῦ πολεμήτορος.

Θεοτοκίον.

Ἀνάρχως ἐκλάμπαντι ἐκ τοῦ Πατρὸς Θεόνυμφε, ἀρχὴν ἐπηγάγω κατὰ σάρκα, καὶ ἀνεφάνης ἀρχὴ τῆς ὄντως ἀρχῆς, τῆς τεκτηνομένης ἀληθῶς, πᾶν τὸ δημιουργημα, ὄρατὸν καὶ ἀόρατον.

Ἦδὴ στ'. Τὴν θείαν ταύτην.

Ἴδου αἱ πόλεις σου σημερον, τὴν μνήμην σου σοφῆ ἐορτάζουσαι, χαίρουσι κράζουσαι· δεῦτε οἱ πάντες συνδράμετε, πρὸς τὸν θερμὸν προστάτην, καὶ πολιοῦχον ἡμῶν.

Ναῶ τῷ σῶ οἱ προστρέχοντες, ἀρρήτῳ χειρουργία καθαίρονται, καὶ ἀπελαύνεται, νόσος πᾶσα τῇ θείᾳ σου, ἐπιστασίᾳ μάκαρ ἀξιοθαύμαστε.

Ῥητόρων γλῶσσαι οὐ σθένουσι, τὴν μνήμην σου ὑμνῆσαι τρισόλβιε· διὸ καὶ χαίρουσι, οἱ ἐν Ναυπλίῳ καὶ οἱ ἐν Ἄργει, μάκαρ Χριστόνυμος.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν λόγον κηρύττομεν, Υἱὸν τὸν τοῦ Πατρὸς προαιώνιον, ἐπισκιάσαντα, οὐσιωδῶς ἐν τῇ μήτρᾳ Σου, καὶ ἀρίστη πλάσει, ἡμᾶς θεώσαντα.

Κοντάκιον. Ἦχος βαρύς. Αὐτόμελον.

Ἐπὶ τοῦ ὄρους μετεμορφώθης, καὶ ὡς ἐχώρουν οἱ Μαθηταὶ σου τὴν δόξαν σου, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐθέασαντο, ἵνα ὅταν σε ἴδωσι σταυρούμενον, τὸ μὲν πάθος νοήσωσιν ἐκούσιον, τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα.

Τοῦ Ἁγίου. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐορτάζουσι σήμερον, οἱ Ναυπλιεῖς καὶ Ἀργεῖοι, ἑορτὴν χαρμόσυνον, τῆς φωτοφόρου σου μνήμης, ἅπασαν, Πελοπόννησον προσκαλοῦσαι, χαίρουσι, γὰρ ὡς κεκτημένα, τὸν πανέντιμόν σου τάφον, Θεοδόσιε θεόφρον Ὅσιε.

Ὁ Οἶκος.

Ἐνθεῖς γνῶσιν θεϊκὴν, τὸν γνώφον ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας ἀπέλασον εὐχαῖς σου, ὅπως ὑμνήσω σου πιστῶς τὴν ἁγίαν μνήμην, ἐν ἣ Ἀγγέλων χοροί, μετὰ Ὀσίων σήμερον εὐφραίνονται ἐνθέως, καὶ ἄνθρωποι, ὕμνοις ἐγκωμίων σὲ καταστέφουσιν, ἀξίως αἰτούμενοι διὰ σοῦ λαβεῖν τῶν πταισμάτων ἀποχὴν, καὶ τῶν κακῶν τοῦ βίου λύσιν, καὶ ἐχθρῶ ὀρατῶν καὶ ἀοράτων, ῥυσθῆναι ταῖς πρεσβείαις σου, Θεοδόσιε θεόφρον Ὅσιε.

Συναξάριον.

Τῇ Ζ΄ τοῦ αὐτοῦ Μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου του νέου τοῦ ἱαματικοῦ, τοῦ ἐν Ἀργολίδᾳ.

Νέος Θεοδόσιος πλὴν μόνου χρόνου, ὑπῆρχεν ἴσος κατὰ πάντα τῷ πάλαι.
Ἐβδομάτῃ Θεοδόσιε πότμον ἀνέτλης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ [Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Δομετίου τοῦ Πέρσου καὶ τῶν δύο μαθητῶν αὐτοῦ](#)

Ἐπερ τὰ πάντα σοι συναθλεῖν ἐκ λίθων, μύστας Πάτερ σούς, ἐξεπαίδευσας τάχα.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς καιροὺς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, Πέρσης τὸ γένος. Κατηγηθεὶς δὲ ὑπὸ Ἀβάρου τινὸς Χριστιανοῦ, καὶ τὰ περὶ Χριστοῦ μνηθεῖς, καταλιπὼν μετὰ τῆς πατρικῆς ἀσεβείας καὶ πᾶσαν τὴν ἐκ συγγενείας προσπάθειαν, ἤθην ἐν τοῖς μεθορίοις Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν, εἰς πόλιν λεγομένην Νίσιβιν· καὶ εἰσελθὼν ἐν τῷ Μοναστηρίῳ, καὶ τυχὼν τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, τὸ τῶν μοναχῶν ἔνδυμα περιεβάλετο. Ἐπιδειξάμενος οὖν παντοίαν σπουδὴν τε καὶ ἄσκησιν, φθόνον ἐξ ὑποθήκης τοῦ πονηροῦ δαίμονος, παρὰ τῶν ἐν τῇ Μονῇ μοναχῶν ἐπεσπάσατο. Ἀπέδρα τοίνυν ἐκεῖθεν, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Μοναστήριον Σεργίου καὶ Βάκχου τῶν Μαρτύρων, ἐν πόλει Θεοδοσίου, καὶ κατηκολούθει τῇ πολιτείᾳ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Οὐρβέλ· ὃς λέγεται ἐπὶ ἐξήκοντα χρόνους ἐνητοῦ μὴ μεταλαβεῖν, μήτε ἀνακλιθῆναι, μήτε καθίσει, ἀλλ' ἐν βακτηρίᾳ στηριζόμενος, ἐκπληροῦν τὰς ἀνάγκας τῆς φύσεως. Παρ' αὐτοῦ οὖν ψηφισθεῖς, χειροτονεῖται διάκονος καὶ μέλλοντος αὐτὸν τοῦ ἀρχιμανδρίτου ἐπὶ τὴν τοῦ πρεσβυτέρου ἀναβιβάσαι τιμὴν,

τοῦτο γνοὺς ὁ Ἅγιος Δομέτιος ἀνεχώρησε, καὶ ἐπὶ τινος ὄρους ἀνελθὼν, καύσωνι καὶ κρύει καὶ ταῖς ἐπιγινόμενας τῶν ὥρῶν καρτερεῖ κακώσεσιν· εἶτα, ἐν ἄντρῳ χειροποιήτῳ εἰσελθὼν, καὶ ἐπὶ τινα χρόνον προσμείνας, θαυματουργίαις πλείστας, ἐν τῷ τοῦ Χριστοῦ ὀνόματι, τοὺς προσφοιτῶντας ἐδεξιοῦτο, καὶ ἐκ τῆς τῶν εἰδώλων πλάνης εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν μετήγαγε. Ἐπεὶ δὲ τοῦτο ὁ παραβάτης Ἰουλιανὸς παραγενόμενος ἔμαθεν, ἐκέλευσεν αὐτὸν λίθοις βληθῆναι. Οἱ δὲ παραγενόμενοι, μετὰ τῶν δύο μαθητῶν αὐτοῦ ψάλλοντα αὐτὸν ἐν τρίτῃ ὥρᾳ ὑμνωδίαν εὐρόντες, τῇ πυκνότητι τῶν βολῶν αὐτὸν τε τὸν μακάριον Δοέτιον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ δύο κατέχωσαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ [Ἁγίου Ὁρ](#)
Ἐκ γῆς ἀπελθὼν, Ὁρ ἐμὸς λέγει, Χάρις,
ὑπὲρ τὸν Ὁρ πέφυκε τὸν σόν, ὦ Νόμε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν [Ἁγίων Μυρίων Ἀσκητῶν τῶν Θηβαίων](#)
Γῆς ἐξελαύνεις, εἰς τὸ Δαυὶδ χρηὶ λέγειν,
τὸ μυριοπλάσιον ἄρμα σου Λόγε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Ὁσιομάρτυς Ποταμία ἡ Θαυματουργός, ξίφει τελειοῦται.
Ἐπὲρ Χριστοῦ κτανθεῖσα θαυμαστή ξίφει,
χέει ποταμοὺς θαυμάτων Ποταμία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Νάρκισσος, Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ξίφει τελειοῦται.
Ἡδὺ πνέων, Νάρκισσε, ναρκίσσου πλέον,
εὐωδιάζεις τῆς Ἐδέμ τὸ χωρίον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ [Ἅγιος Ὁσιομάρτυς Ἀστέριος ὁ θαυματουργός](#), ξίφει τελειοῦται.
Τράχηλον Ἀστέριος ἐκκοπεῖς ξίφει,
χοροῖς ἀθλητῶν, οἶον ἀστήρ ἐμπρέπει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ [Ἁγίου Ὑπερέχιου](#)
Ἐπερέχιος, κἂν τάφῳ κατεκρύβη,
πέφυκεν ἴσος τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ [Ἅγιος Μάρτυς Σώζων ὁ ἐκ Νικομήδειας](#), εἰς πῦρ βληθεὶς, καὶ ἀβλαβῆς ἐξελθὼν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.
Ἐπῆρχεν ἄλλη σαλαμάνδρα πρὸς φλόγα,
Σώζων ὁ Μάρτυς, οὗ τέλος πυρὸς δίχα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ [Ἁγίου Νικάνοροστοῦ θαυματουργοῦ](#), τοῦ ἐν Γρεβενῶν.
Κόσμον νικήσας, καὶ τὰ τούτου ἠδέα,
νίκην ἀρίστην ἦρας ὄντως Νικάνωρ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ [Ἁγίου Δομετίου τοῦ σημειοφόρου](#), τοῦ ἀσκήσαντος ἐν τοῖς ὀρίοις τῆς Μονῆς Φιλοθέου τοῦ Ἁγίου Ὁρους.
Σημεῖα ποιεῖν ἠξιώθης παμμάκαρ,
Δομέτιε σύ, ὡς χάριτος ἐστία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἀνάμνησις [βαρβαρικῆς ἐπιδρομῆς](#) ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ [Ἁγίου Μάρτυρος Βάρταν τοῦ ἐξ Ἀρμενίας](#).

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Κάντιδας τῆς Βυζαντίας

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ Γεροντογιάννη, τῆς Μονῆς Καψᾶς Κρήτης.
Ζήσας Ἰωσήφ, ὡς ἄγγελος ἐν κόσμῳ,
τῶν θαυμάτων εἴληφε τὴν θεῖαν χάριν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μίκαλλου τοῦ Ἀλαμάνου, τοῦ ἐν Κύπρῳ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀγάθωνος τῆς Ὑπάτης Φθιώτιδος.
Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Ποίμην ὁ ἐν τῷ σπηλαίῳ, ὁ πολύπαθης, ὁ Ῥώσσοι, ἐν ἔτει 1110, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ποιμένου τοῦ νηστευτοῦ, τοῦ Ῥώσσου, τοῦ ἀσκήσαντος κατὰ τῷ ΙΔ΄ αἰῶνι.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Θεοδώρας τῆς Σύχλας.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀνακομιδῆς τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Μητροφάνους, πρώτου ἐπισκόπου Βορονεζίας.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ΄. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Οὐκ ἐδίστασας ἐπὶ τῆ κακούχια σου, οὐκ ἐδειλίασας τὸ ἀσθενὲς τῆς σαρκός, ἀλλ' ἔσπευσας Ὅσιε, κατὰ αὐτῆς πολεμῶν, πιεζόμενος, νηστεία ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἀγρυπνία τε καὶ νήψει.

Ἀντιστάσιον Ἀγγέλοις στάσιν εἴληφας θεομακάριστε, ἐν οὐρανοῖς ἐκ Θεοῦ, ὡς βίον ἰσάγγελον πολιτευσάμενος· διὸ κράζεις νῦν· ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥμωθυμήσας τὴν κλῆσιν κατ' εὐδόκησιν, Θεοδοσίου σαφῶς· ὅθεν ἐπὶ τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ βαδίζων, ἐφάμιλλος τοῖς ἔργοις γέγονας· διὸ κράζεις νῦν· ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἐκλεξάμενος Νυμφίος ὁ ώραῖός Σε Παρθένε Δέσποινα, τῶν γηγενῶν ἐκ φυλῆς, λαμπρῶς προσετήσατο, ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ, δεῦρο νύμφη μου, ἀπὸ λιβάνου λέγων Σοι, δεῦρο Νύμφη μου καὶ Μήτηρ.

Ῥδὴ η΄. Παῖδες εὐαγεῖς.

Ῥφθης εὐκατάνυκτος ἐν βίῳ, καὶ πρᾶος καὶ ταπεινόφρων καὶ ἡσύχιος, μάκαρ Θεοδόσιε, ὅσιος καὶ ἄκακος, καὶ ὡς ἀγάπης ἔμπλεως, τῆς πρὸς τὸν ἔγγιστα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄπειρα θαύματα ἐτέλεις, πᾶσι τοῖς προσιοῦσί σοι πιστῶς, νόσους ψυχῆς καὶ σώματος, ἀποδιώκων Ὅσιε· διὸ ὑπέστρεφον οἴκοι, δοξάζοντες, Χριστὸν τὸν Σωτῆρα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πολλοῖς συνεχόμενον κινδύνοις, καὶ σάλῳ τῆς ἀμαρτίας βυθιζόμενον, ὄρμον πρὸς ἀκύμαντον, τὸν μετανοοῦντά με, τῆ θεία μεσιτεία σου, νῦν καθοδήγησον, ἔχων ἐν οὐρανοῖς συμπολίτην, συλλήπτορα τὸν θεῖον, Θεοδόσιον τὸν μέγαν.

Θεοτοκίον.

Θεῖος θησαυρὸς πάσης ἀγνείας, ἐχθραινόντων ἡμῖν ὡς ἀγαθὴ ματαίωσον, καὶ ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν, τοὺς Σοὺς δούλους, πάντα ἐλευθέρωσον, καὶ ποιμένα καὶ ποιμήνην πανύμνητε.

ᾠδὴ θ'. Ἄπαξ γηγενής.

Τεμένει τῷ σῶ, οἱ πόθῳ προστρέχοντες, καὶ ἀσπαζόμενοι, τὸν τάφον σου Ἄγιε, παντοίας νόσου λυτροῦνται ἅπαντες, καὶ τὸν Σωτῆρ Κύριον, μάκαρ δοξάζουσι, τὸν τὴν χάριν ταύτην τῷ τεμένει σου θεοφόρε, αἰε παρεχόμενον.

Εὐδιος λιμὴν, γενοῦ μοι αἰοίδιμε, ταῖς ἰκεσίαις σου, ταῖς πρὸς τὸν φιλόανθρωπον, πολλῶ τῷ σάλλῳ βυθιζομένῳ νοῦν, τῶν ῥυπαρῶν πράξεων, ἐν τῷ πελάγει δεινῶς, θεοφόρε, τῷ τῆς ἀπογνώσεως, ἀλλὰ τάχῃ προφθάσας διάσωσον.

Ῥήματι ζωῆς, ἀλήκτου δεξάμενος, ἐν τῇ καρδίᾳ σου, σάρκα κατεμάρανας, τῷ κόσμῳ Πάτερ, καὶ ἐθανάτωσας, καὶ ζωηφόρον νέκρωσιν ἀμφιεσάμενος, νεκρωθέντα, τοῖς πάθεσιν ἔγειρον, καὶ ζωῆς με τῆς ἄνω ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀληθῆ, Μητέρα τοῦ Κτίσαντος, πάντα βουλήματι, πίστει ἰκετεύομεν, βουλὰς καὶ σκέψεις, τῶν ἐχθραινόντων ἡμῖν, ὡς ἀγαθὴ ματαίωσον, καὶ ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν, τοὺς Σοὺς δούλους, πάντα ἐλευθέρωσον, καὶ ποιμένα καὶ ποιμήνην πανύμνητε.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀγώνων ταῖς ἐνστάσεσι, τὰ πάθη ἀπενέκρωσας, καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, τίμιον γέγονας σκεῦος, ἧ καὶ νῦν παριστάμενος, ὑπὲρ ἡμῶν θεόσοφε, μὴ διαλίπῃς πάντοτε, καθικετεύων ἐνθέρμως, ἀμαρτημάτων ῥυσθῆναι.

Καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς.

Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε, φωτὸς Πατὴρ ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι φωτί σου, σήμερον ἐν Θαβωρίῳ, φῶς εἶδομεν τόν, Πατέρα, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα, φωταγωγοῦν πᾶσαν Κτίσιν.

Αἶνοι. Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Πελοποννήσου καὶ Ἄργους καὶ Ναυπλίου οἰκήτορες ἅπαντες, καὶ οἱ μονάζοντες, τὴν σὴν δοξάζουσι κοίμησιν, σὺν Ἀθηναίοις, μνήμην ποιοῦντες τῶν θαυμασίων σου, καὶ τῆς οἰκειότητος καὶ συγγενείας σου, ἱαματικὴ Θεοδόσιε· διὸ καὶ χαίρει τῶν φιλεόρτων θεία συστήματα, καὶ συγκροτοῦσι ἐν τῇ μνήμῃ σου, θεοφόρε θεόφθεκτα ἄσματα, εὐκλεῶς σε τιμῶντες, ὡς Χριστὸν νέον θεράποντα. (Δίς)

Δεσποτικῆς ἑορτῆς προτελεσθείσης, δουλικὴ πανήγυρις ἤδη ἐπέφανε, τοῖς Δανοῖς Ναυπλιεῦσί τε, Θεοδοσίῳ, τοῦ νέου καὶ οὐρανόφρονος· δεῦτε σὺν φιλέορτος τοῦτον δοξάσομεν, καὶ ὑμνωδίαις καὶ ἄσμασι, καὶ θείοις ἔργοις, δι' ὧν ὁ μέγας Θεὸς ἐδόξασε, καὶ Ὅν πρεσβεύει τοῦ δωρήσασθαι,

τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ καὶ ἔλεος, καὶ ἡμῖν σωτηρίαν, τοῖς αὐτοῦ μνήμην σέβουσι.

Προκαθαρθεῖς ἐκ τῆς θύραθεν σοφίας, τὴν ἐξ ὕψους ὕστερον σοφίαν εἴληδας, διὰ συντόνου δεήσεως, δι' ἐγκρατείας, δι' ἀγρυπνίας καὶ μετριότητος· ὅθεν Θεοδόσιε, ὁ ἀθλοθέτης Χριστός, πηγὴν θαυμάτων σὲ ἀνέδειξε, καὶ ἰαμάτων, καὶ μετετέθης ὡς ἠθέλησας, εἰς σκηνὰς αἰωνίου μακάριε, εἰσαεὶ ἀπολαύων, ἀγαλλίασιν πανεύφημε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον, ἀνάψας ἐν τῇ σῆ καρδίᾳ, ὁ ἐν Θαβῶρ τῷ ὄρει, μεταμορφώθεις Χριστὸς ὁ Θεός, ὅλον σου τὸν πόθον τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας, πρὸς ἀγάπην Αὐτοῦ ἐφειλκήσατο. Διὸ σκορπίσας σου τὸν πλοῦτον καλῶς τοῖς δεομένοις, ἔσπευσας εἰς ἐρήμους καὶ ἠσυχίους τόπους, ἔνθα δὲ ἀγώνων ὑπερανθρώπων, στήσας τρόπαια κατὰ τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, ἐξενεύρισας αὐτῶν τὴν δύναμιν· οἵτινες μὴ φέροντες ὄρᾶν τὸ ὕψος τῆς πολιτείας σου, ἐχρήσαντο δόφ, ὄργανα πρὸς συκοφαντίαν ἀνθρώπους κακοβούλους· καὶ παρ' ὀλίγων ἔβλεπον ἂν τὸν δόλον τὸν ἐπιτυχόντα. Ἀλλὰ θεῖα νεύσει γνωσθείσης τῆς θεοφιλοῦς πολιτείας σου, κατ' ὄναρ τῷ θείῳ Πέτρῳ, οὗτος μὲν ἐδόξασε τὸν Σωτῆρα Χριστόν· τὸν ἀπαλλάξαντα αὐτὸν τῆς δεινῆς ἀπάτης, ἡ δὲ ἐπίνοια τοῦ σατάν, ὡς ἰστός ἀράχνης διελύθη, οἱ δὲ λαοί, οἱ καθ' ἐκάστην παρὰ σοῦ ἰωμενοὶ, εὐλαβῶς τιμῶσιν τὴν ἐτήσιον μνήμην σου. Ἀλλ' ὦ Πάτερ ἀγιότατε, θαυματουργὲ Θεοδόσιε, μὴ ἐλλίπης πρεσβεύειν ὡς παρεστῶς τῷ θρόνῳ τῆς Ἁγίας Τριάδος, διαφυλλάττειν καὶ σώζειν ἀτρώτους, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ πονηροῦ καὶ κακίας δυσσεβῶν καὶ κακοβούλων ἀνθρώπων, τοὺς ἐν πόθῳ ἐκτελούντας, τὴν ἐτήσιον μνήμην σου, καὶ ἀξιωθῆναι τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Παρέλαβεν ὁ Χριστὸς, τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν, καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ Ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ, ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς. Καὶ ὤφθησαν Μωϋσῆς καὶ Ἠλίας μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες, καὶ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς, καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

